

tid og den nye tids trusler. Dels har en række udvidelser næsten fordoblet antallet af medlemmer, og ved jubilæumstopmødet om et par dage tiltræder Albanien og Kroatien, hvorved vi når op på 28 medlemmer, dels har afslutningen på den kolde krig og den kunstige opdeling af Europa betydet, at vi nok lever i et sikrere Europa, men vi lever rent faktisk ikke i en sikrere verden.

Nye trusler har vist sig, som vi ikke kendte under den kolde krig. Derfor må vi erkende, at de sikkerhedspolitiske vilkår og udfordringer har forandret sig betydeligt i løbet af det sidste tiår. Nye trusler fra terrornetværk, spredning af masseødelæggelsesvåben og risikoen omkring sammenbrudte stater kræver en anden type håndtering end de gammelkendte. De har dog det til fælles med de tidligere udfordringer, at de fordrer transatlantisk dialog og lederskab, altså at vi fortsætter den transatlantiske alliance. For netop den transatlantiske dimension gør fortsat NATO til det helt centrale omdrejningspunkt, når det gælder om at finde holdbare løsninger på internationale sikkerhedspolitiske udfordringer. Derfor kan den transatlantiske dimension endda blive styrket i årene fremover.

Det bekræftes af de signaler, der på det seneste er kommet fra såvel præsident Obama som ikke mindst fra Frankrigs præsident Sarkozy, der vil reintegrere Frankrig fuldt og helt i NATO. I begge lande er der en erkendelse af, at der ikke er nogen modsætning mellem et stærkt NATO og et styrket europæisk forsvarssamarbejde. Det giver os i årene fremover en stor mulighed for at forstærke det transatlantiske samarbejde og samtidig reformere NATO. Som allerede John F. Kennedy sagde, består NATO af to søjler: den amerikanske og den europæiske. I en alliance af frie og demokratiske lande er det naturligt, at der fra tid til anden vil være uenighed mellem medlemmerne om, hvilken linje der skal føres i et givet spørgsmål, og det har der været, og det er der også i enhver familie. Men NATO's store styrke er, at det er et unikt historisk baseret værdi- og sikkerhedspolitisk fællesskab, som er fast besluttet på at stå sammen om at imødegå fælles sikkerhedspolitiske udfordringer. NATO har hidtil vist en enestående evne til at tilpasse sig udviklingen og ikke mindst de ændrede sikkerhedspolitiske vilkår, som jeg har nævnt. Lad mig pege på, at NATO i 1995 besluttede at gennemføre sin første out of area-operation i Bosnien-Herzegovina – som jo ikke var medlem af NATO – og det gjorde man i form af den såkaldte Operation Deliberate Force og efterfølgende

indsættelser af den robuste fredsbevarende operation IFOR, som vi var enige om her i Folketinget – eller et flertal var enige om.

Evnen til hurtigt tilpasning får vi også brug for fremover, hvor de konstant skiftende trusler og udfordringer stiller krav til alliancens fortsatte omstillingsparathed. NATO står derfor over for at skulle gennemføre en række nødvendige reformer i de kommende år. NATO's engagement i Afghanistan er et godt eksempel på NATO's nye rolle og på de nye udfordringer, der følger med NATO's indsats for sikkerhed, stabilitet og terrorismebekæmpelse. NATO har påtaget sig et enormt ansvar i Afghanistan, og resultatet af indsatsen vil påvirke NATO's fremtid. Svigter NATO her, går NATO i utide, vil islamisterne jo ikke tro, at NATO overhovedet spiller nogen rolle for at kunne beskytte moderate og udviklingsorienterede muslimske samfund.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Afghanistan er en meget vanskelig opgave. Fremskridtene vil tage tid, og der er ingen hurtige løsninger. Først og fremmest er Afghanistan en fælles opgave, for bliver Afghanistan igen centrum for terrorisme og terrortræningslejre, sendes terroristerne jo ud, ikke mindst til vores verdensdel.

Kl. 14:44

Derfor må vi alle sammen i forbindelse med Afghanistan dele byrder og risici, som det også vil blive fremhævet i den erklæring, der bliver vedtaget under topmødet. Det betyder, at når præsident Obama beder sine allierede i Europa om øgede bidrag, må Europa tage det alvorligt. Som et af de lande, der bidrager forholdsmæssigt mest i Afghanistan, og som yder store ofre i den uroplagede Helmandprovins – desværre for mange gange de største ofre – har vi også en interesse i større byrde- og risikodeling mellem alliancens medlemmer.

Dernæst er det afgørende, at vi løser opgaven innovativt. Traditionelle måder at håndtere sikkerhedsmæssige udfordringer på er ikke nok i en så kompleks konflikt som den i Afghanistan. Skal vi undgå, at Afghanistan igen bliver det friested for terrorister, som det var, skal vi altså ikke bare sætte militært ind, men også civilt. Den sikkerhedsmæssige indsats skal integreres med den udviklingsmæssige og den politiske. Vi kan ikke skabe stabilitet og sikkerhed uden udvikling – og omvendt. Og der skal en politisk overbygning til for at skabe bæredygtig stabilitet og udvikling.